

Minek ez?

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIV. évfolyam, 4. szám, 2020. január 24.

Talán helyesebb volna tévékritikát írni a főpolgármester keddi esti, köztelevíziós interjújáról, de hát amit láttunk, az legföljebb annyiban volt interjú, hogy a stúdióban két ember ült egymással szemben, és beszéltek. A riporternek előre összeírt kérdései voltak, ami lehet akár hasznos is, de az már nem jó, hogy ha a fene fenét eszik is, kegyetlenül felolvassa az összeset, akár beleillik a beszélgetés folyamába, akár nem. Az interjú alapfeltétele mégiscsak az, hogy van egy érdeklődő ember (ez a riporter), és van egy másik, amelyikre kíváncsi, mert annak ismeretei, információi és az újabb szóhasználat szerint úgynevezett víziói vannak (ő lenne az alany), és ezeket szeretné megismerni a riporter. Ha bármelyik elem hiányzik, nem lesz interjú. Mint ahogy most sem lett, és ez szomorú. Ezek a fiatal emberek, mint a műsorvezető, Mészáros Kata, úgy gondolják, hogy amit ők művelnek, vagy velük műveltetnek, az az újságírás. Az a televíziózás. Ez azonban még akkor sem az, ha Mészáros Kata szilárdan meg van győződve arról, hogy amit csinál, az komoly szakmai teljesítmény.

Ahogy látom, a szerkesztők ezen az esten azzal a szándékkal küldték harci ketrecbe a riportert, hogy nyírja ki Karácsonyt, ha törik, ha szakad. A riporter fel is vette a boxert, csak hát ilyen újságírói feladat nem létezik. Ha egy műsorvezető riporter nem azzal a szándékkal ül le vendégével, hogy a lehető legtöbb információt húzza ki belőle, hanem hogy járassa le, akkor abból az lesz, amit keddi este láthattunk. A riporter nem attól kemény, hogy hülye kérdéseket mer föltenni az alanynak, hanem hogyha olyan információkat és tényeket szed ki belőle, amelyeket az nem akart elmondani.